

25 let Jarretu... Na **Jarret** jezdím nejradši do Liberce. Přemýšlím teď, čím to je: některé kapely jsou prostě možná mnohem víc než jiné spjaty se svým domicilem. Možná to je slyšet. Mnohem víc než slyšet. S Jarretem jsem v Liberci zažil skutečně famózní koncerty, ale vždycky to bylo v krásné sudetské budově v Lidových sadech, ať už ve velkém sále nebo v Experimentálním studiu. Tentokrát hráli v divadle, přesněji v Malém divadle.

„Už jsme těch velkých akcí udělali spoustu, tak jsme tentokrát chtěli jen něco menšího,“ řekl mi Marek Štulír. Malé divadlo (trochu zvětšené přinesenými židlemi) mi tedy rozhodně nepřipadalo malé. Ale dlužím vám vysvětlení, jaká že příležitost byla tentokrát: 25 let Jarretu. Věříte tomu? Přemýšlel jsem – u příležitosti drobného rozhovoru pro Radio Folk – jaké kapele bylo 25 let, když se Jarret v roce 1992 narodil. Napadli mě třeba Minnesengři. To je, co? Jestli je vám aspoň tak trochu jako mně, tak asi nemusím vysvětlovat, co jsem tím chtěl říct. Ach, ach, teenageři jarretí...

Konec nostalgie, takhle zmíněný koncert laděn nebyl, tudíž je třeba zavzpomínat, jaký vlastně byl. Dlouhý, košatý, velmi výživný. S velmi vděčným prvkem – promítáním fotek z čtvrtstoletého života oslavenců. S nečekaným prvkem – vyzváním publika k posezení s kapelou po koncertě v prostorách divadla; příznivců se pozdrželo docela dost: kde se s podobnou výzvou setkáte? Písničky zněly jako průřez uplynulým čtvrtstoletím od *Dona Quijota* až po kousky ze **Soulásek a samolásek**

(
Stokilová dáma, Připomínáš déšť...

). Jako hosty si Jarret pozval za své exčleny: ne všichni přišli, ale to, že jsem viděl, slyšel, potkal Bohouše Vašáka nebo Michala Vlastu Třešňáka, z toho jsem měl velkou radost. No, a za druhé hostující kapely, přičemž se jednalo o velmi systematickou volbu. Jarret se rozhodl svou situaci kapely bez autorů nést statečně, dokonce ji jakoby zdůrazňovat a pozval si tedy seskupení (některých) svých spolupracujících autorů. Jakuba Nohu s

Jakub Noha Bandem

(na baskytaru hrál Marek Štulír). Martina Kadlece s

DDB

(nerozumíte-li těm písmenkům, nezoufejte, jedná se o přejmenovaný Disneyband, s Markem Štulírem na baskytaru). A Pavla Havlíka, který už si, bohužel, zahrát nikdy nepřijde, nahradil jeho kolega z legendárních ...a hostů

Mirek Ošanec

. Ne, Marek Štulír s ním na baskytaru zcela výjimečně nehrál, Mirek s sebou přivedl ansámbel, jehož jméno nedokážu přesně reprodukovat, ale znělo to nějak jako

Naivní soubor naivních hereček a režisérů Naivního divadla Liberec z města Liberec

. Výsledný sound odpovídal názvu, ale aby to nebylo zase tak jednoznačné, tak k těm různým vrzajícím smyčcům a flétnám úžasně na foukačku vyhrával hostující Mr. Ropeman – Honza

Dvakrát cesta na severovýchod... a jednou do Válce

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Sobota, 09. prosinec 2017 22:38

Provazník. Přívlastků jsem tu už nakupil dost, ale nemohu si pomoci, ještě jeden: byl to silný večer. Díky za něj a hlavně za těch 25 let zejména pamětnické trojici Michal Kadlec, Marek Štulír, Hanka Skřivánková, ale i všem dalším spolupracovníkům, ať už se do Malého divadla dostavili nebo ne.

...druhé album Isary...

Netrvalo ani týden a už jsem jel zase za muzikou k severovýchodu po D 10. I jeden host byl stejný jako v Liberci, jak se níže dočtete, ale hlavně byl stejný ten pocit, že mi vůbec nevadí, že jsem se hnul z matičky stověžaté, že některou muziku je lepší poslouchat tam, kde vyrostla. Mířil jsem totiž do mladoboleslavského Domu kultury na křest druhého alba **Isary** jménem **Lásk a, moře, smrt... a Jamie**

. Úplně přesně, kelt-folk-rocková hudba Isary asi úplně tady nevyrostla, navzdory keltskému pojmenování Jizery v názvu kapely, ale zato Isara samotná, ta vyrostla v posledních letech hodně. Křtící večer byl toho potvrzením, plný sál Domu kultury důstojným prostředím pro skvělou muziku. Začátek večera patřil Isaře, od

Králova šilinku

přes

Rogera ze mlejna

,

Kapitána Glenna

odehráli většinu skladeb z křtěného alba, než přepustili pódium prvnímu hostovi, kterým byl plzeňský písničkář

Michal Willie Sedláček

. Ten kromě bohatého slovního projevu také spolu se svou ženou

Evou Sedláčkovou

(příčná flétna) zahrál pět písniček. Víc mě potěšili další hosté, trio

Rendez-fou

z Jihlavy se svým úsporným a chytrým folkem. Následující host

Mirek Ošanec

tentokrát nepřekvapil žádným neuvěřitelným doprovodným tělesem, ale

Pradlenu

a

Na tři

si zazpíval a zahrál s Isarou. Jeho důležitá role spočívala i v tom, že přivezl láhev mořské vody (z pobřeží Kréty), kterou bylo album

Láska, moře, smrt... a Jamie

pokřtěno. Za kmotry šli mimo Míry i dvorní textař Isary

Václav Pinkava

a mistři zvuku

Karel Dřínek

a

Pepa Balcar

. Zbytek večera dohrála Isara, občas s dvěma baskytarami, protože vedle současného basisty Marka Procházky si přišel zahrát i basista dlouholetý Mirek Ríša Novák. Po koncertu se v předsálí dokonce malinko hrálo, což je možná nezvyklé, ale u kapely, jako je Isara, nikoli nečekané. Možná se později hrálo i víc než malinko, ale to už jsem frčel ku Praze...

...a Pětník ve Válcí

A teď něco ze samého centra Prahy. Znáte klub Válec? Co je v Riegrových sadech? Já tam už nějaký ten rok sem tam zavítám: na posezení s kamarády, na pospívání s kytarami... Ale koncert? Kam by se vešel? – říkal jsem si, jsa pozván na vystoupení akapely **Pětník**. Pozvání jsem ovšem rád přijal a vedoucí klubu Pavel Pešina mě ubezpečil, že do celkem nepatrných prostor už přišlo na Těla nebo Jarret osmdesát diváků. Věřím, ale měl jsem radost, že na Pětníku nás bylo o něco méně, protože osmdesát - to už muselo být opravdu ve vrstvách. Po prvních třech kouscích Pětníku pozval organizátor večera Cimbura na - no, řekněme, že pódium – hosta, kytaristu

Michala Šnajdra

. Absolutní překvapení přinášejí velké zážitky. Michala Šnajdra jsem nečekal, dokonce jsem ho vůbec neznal a moc se mi líbil. Kytarista s jumbem, kovovými strunami a excelentní prstovou technikou sázel ve stoje jednu lahůdku za druhou. Hrál skladby od Adama Raffertyho (se kterým si jednou zahrál) nebo třeba od Tommyho Emmanuela, kvůli kterému prý začal znovu hrát na kytaru. Vlastních skladeb neměl až tolik, ale zato si dokázal převést do instrumentálky dost nečekaný materiál – třeba

A Whiter Shade Of Pale

od Procol Harum. Po přestávce už se nehrálo, zato se začalo zpívat: nastoupil Pětník v obnovené čtyřčlenné sestavě, tedy kromě kapelníka Honzy Hučína ještě Jana Perníková, Alena Čápová a Standa Kneifl a výběrem repertoáru se opíral zejména o písně vyšlé na desce

Pětník 2011

: zaznělo

Na sv. Řehoře

,

Konvička

,

Přívěs, Jmelí, Fénix, Za námi

nebo

Dvakrát cesta na severovýchod... a jednou do Válce

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Sobota, 09 Prosince 2017 22:38

Božskej klid

. Některé kousky byly ještě starší, některé jsem dokonce ještě zpíval s Pětníkem před 15 lety já

(

Strýček Jack, Železniční most

), ale některé čtyřhlasé FCT předělávky jsem slyšel poprvé (

Tunel jménem čas, Holka od koní, Tulácký blues

).

„Chystáme spoustu nového repertoáru, jenom jsme museli s něčím začít,“

komentoval nedávné oživení Pětníku Honza Hučín. Pětník zněl skvěle – velmi jistě, s výbornými sólovými hlasy, kterým dominovala Jana Perníková. A aranže Honzy Hučina jsou bezvadné – takže se na ty novinky těšme.

Jarret – 25 let, hosté Jakub Noha Band, DDB, Mirek Ošanec, 20. října 2017, Liberec, Malé divadlo

Isara – křest alba Láska, moře, smrt... a Jamie, hosté Michal Willie Sedláček, Rendez-fou,

Mirek Ošanec, 26. října 2017, Mladá Boleslav, Dům kultury

Pětník, host Michal Šnajdr, 14. listopadu 2017, Praha, Klub Válec